

ИНТЕРВЮ**Ниязи Аптилязим Шакир, зам.- председател на УС на БАПЗГ:**

НЕАДЕКВАТНИ ЗАКОНОДАТЕЛНИ ПРОМЕНИ СА НА ПЪТ ДА ЛИКВИДИРАТ ЕДНА ПРОФЕСИЯ

Ниязи Аптилязим Шакир е роден в град Кърджали. Базовата му специалност е медицински фелдшер, но по-късно е продължил образованието си и е защитил две магистърски степени: магистър по общественно здраве и здравен мениджмънт, и магистър по социални дейности. Работил е в училищното и детско здравеопазване в град Кърджали. Бил е член на РК на БАПЗГ гр. Кърджали, зам.-председател на Националния съвет по качество, член на ръководството на синдикатите в здравеопазването - област Кърджали, член на Управителния съвет на БАПЗГ, зам.-председател на Комисията по здравеопазване и социални дейности към общински съвет гр. Кърджали, зам.-председател на Комисията по образование, култура и евроинтеграция към Общински съвет гр. Кърджали мандат 2011 – 2015г., член на Комисията по здравни въпроси и социални стратегии към Националното сдружение на общините в Република България. На проведения на 12-13 май 2016 г. IV Редовен отчетно-изборен конгрес на БАПЗГ е избран за зам.-председател на УС на БАПЗГ от квотата на „Асоциирани медицински специалисти“.

- Г-н Шакир, първо искам да Ви честитя избирането за зам.- председател на Управителния съвет на Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи и да Ви пожелаем популен вятър. Очаквахте ли този избор и на какво, според Вас, се дължи оказаното Ви високо доверие?

- И да, и не. Да, защото през годините, когато съм работил с колегите винаги съм се старал да бъда коректен, обективен и да се отнасям обективно и професионално към проблемите и задълженията, които ми са се възлагали, и да помагам на всеки, който се е обръщал към мен за помощ. Не защото

сме много голяма организация и аз поне познавам много хора, които биха се справили много добре на тази позиция и още повече, че някои от тях произлизат или ръководят структури на асоциацията в заведения и учреждения от национален мащаб.

- Какви са най-важните и неотложни задачи, с които ще се заемете Вие и ръководството на БАПЗГ, за да защитите интересите на медицинските фелдшери?

- Аз лично сам с нищо, защото аз съм един от членовете на ръководен орган на БАПЗГ и при нас екипността е водеща. По отношение на задачите, които предстоят, те бяха изложени в отчета на нашия председател г-жа Милка Василева пред конгреса, проведен през месец май тази година. Ако ме питате за направленията, в които ще вложим повече енергия, това са проблемите на нашите колеги фелдшери,

ИНТЕРВЮ

свързани със статута ни, неадекватните законодателни промени, които са на път да ликвидират една професия, жизненоважна за звената на спешна помощ, училищно и детско здравеопазване, долекарската помощ и здравното обслужване в предприятията. Вторият проблем, който е много важен, това е проблемът със заплащането и социалния статус на колегите. Третият проблем е проблемът с възможността нашите виждания за бъдещето на професията и социалните искания на колегите да намерят място в колективния трудов договор, сключван на всички нива и по възможност да бъдем активна страна в НРД. Четвъртият проблем е възможността колегите да имат самостоятелна практика в рамките на своите компетенции, особено в труднодостъпни райони и практики, където липсва каквото и да е здравно обслужване.

- Как се насочихте към професията медицински фелдшер? Имаште ли някакъв пример, който следвахте или изборът Ви е случаен?

- Абсолютно случайно попаднах в Медицинския институт. Бях приет и учих компютърно инженерство в Техническия университет във Варна. Покрай случилите се политически процеси по това време се наложи да напусна университета и така се озовах съвсем случайно в Медицинския институт в Хасково със специалност фелдшер.

- Кое беше първото Ви работно място и как Ви посрещнаха там? Как се разви след това кариерата Ви и какви трудности срещнахте по пътя си?

- Първото ми работно място беше в едно Родопско село с много труден терен и много лоша инфраструктура. Към това, ако се прибавят и трудните години, които се случиха, може да си представите в какви условия сме работили. За сметка на тия трудности хората бяха изключителни. С много от тях още се виждаме, търсят ме, а с някои поддържаме много добри приятелски отношения. През 1997г. напуснах първото си работно място като фелдшер. Няколко

години бях в чужбина - Германия и Австрия. Като се върнах от Австрия, две години работих в Медицински университет „Мармара“, Истанбул, Турция, в интензивния сектор на отделението по сърдечно-съдова хирургия. Връщайки се в България, започнах работа в училищно и детско здравеопазване в община Кърджали.

- Имали ли сте условия за кариерно развитие? Достатъчно ли е това, което се прави за квалификацията и непрекъснатото обучение на медицинските фелдшери?

- Имал съм възможност за кариера, но не в направлението, в което работя. По отношение на това какво се прави за квалификацията на фелдшерите, това което аз виждам е, че много малко се прави и даже в много от случаите им се пречи или им се налагат законодателни и административни бариери, от което губят и колегите, и пациентите, т.е. цялата здравна система.

- Какви са най-сериозните трудности, с които се срещат хората, посветили се на тази професия?

- Трудностите, с които се срещат колегите са много, но най-тежките са:

ИНТЕРВЮ

- Неадекватното отношение на законодателя по отношение на професионалния статут на колегите.
- Размиване и ограничаване на компетенциите на колегите, така за съжаление много често ни карат да работим и да оказваме медицинска помощ на ръба на закона.
- Мизерното заплащане на нашия труд, което за мен е и оценката, която дава изпълнителната власт в лицето на МЗ за нас като медицински специалисти.

- Какво бихте променили в здравеопазването, ако зависеше от Вас?

- Понеже нищо не зависи от мен, а и има достатъчно чудаци, облечени във власт, които отдавна правят експерименти, резултатът им е налице. Неэффективна здравна система, пълна липса на превенция и профилактика и сме на челни позиции в нелицеприятните класации на Световната здравна организация по отношение на сърдечно-съдовите заболявания, детската смъртност, хроничните заболявания на дихателната система и онкологичните заболявания.

- Остава ли Ви време за хоби? Какво обичате да правите в свободното си време?

- Време за хоби не ми остава много. Понеже имам двама сина, единият е студент и се налага повече да работя, както по народному казваме „за да можем да вържем двата края“. Обичам дългите разходки сред природата, риболова, плуването и пътешествията.

Публикувано в Електронния бюлетин
на БАПЗГ, бр. 9/2016 г.

